

VECKOBLADET

Nr 35 webbform

081128

Inför 30:e november

På söndag den 30:e november kommer Fria Nationalister Skåne (före detta "Öresundsaktivism" och "Helsingborgs- kampanjen") att anordna en nazistisk demonstration i Lund. Med anledning av anordnas följande aktiviteter:

29/11 Torgmöte/Flygbladsutdelning på Stortorget, "Inga rasister på våra gator" är parollen. Arrangörer för detta är VSF, Ung Vänster och Vänsterpartiet men flera organisationer till exempel Ungdom mot rasism, Amnesty, Svenska Kyrkan och andra religiösa organisationer har bjudits in för att delta i torgmötet.

Samling klockan 12.00.

30/11

Klockan 11.00 Manifestation på Krafts torg som arrangeras av Ung Vänster.

Klockan 14.30 anordnas en motdemonstration av organisationen "Lundabor mot rasism" och samling för detta är utanför huvudingången på Lunds Centralstation.

Målet för motdemonstrationen är att nazisterna inte ska kunna marschera in till centrum från Clemenstorget, som är deras plan.

Polisen väntar sig att ett hundratal nazister kommer till Lund under söndagen och det är därför jätteviktigt att så många som möjligt kommer för att visa att vi inte vill ha några nazister i Lund.

Kulturtips

Cristina Branco

Palladium fredag 28 november kl 19.30, [Läs mer](#)

When we dead awaken av Henriks Ibsen (Riksteatern)

Bredgatan i Lund den 28-29 november, [Läs mer](#)

Bernardas hus av Federico Garcia Lorca Livesänt från Dramaten.

Kino i Lund den 29 nov kl 19, Spegeln i Malmö den 29 nov kl 19, [Läs mer](#)

Jonas Kullhammar kvartett

Picknickkonsert på Victoriateatern 2 december kl 19.30, [Läs mer](#)

Capleton (JAM)

Mejeriet onsdag 3 december, [Läs mer](#)

Karins krig

Danssolo om diktaren Karin Boyes sista timmar i livet, på Dansstationen, Palladium 2-3 december [Läs mer](#)

Melissa Horn

Victoriateatern den 3 december [Läs mer](#)

Detta är bara ett urval av allt som Kulturcentralen förmedlar, läs hela deras [program](#).

Vintervecka vid reningsdammarna

Fredag 21/11

Kallt, mörkt, slabbigt, blåsigt. Vatten sprutar ur pumpen som sedan sex veckor försöker torrlägga den mellersta reningsdammen i Höje å. Men vattnet stiger obönhörligt. Grundvatten pressas upp underifrån. Regn och ytvatten rinner in uppifrån. Flockarna av simmande bläsänder visslar försmädligt. Pumpen hinner inte med.

Men VA-Syd ger sig inte. TIMMERNABBEN SCHAKT höjer hotfull näven intill pumpen. Nya förbudsskyltar sätts upp. Vägen norr om dammarna stängs av. Obehöriga äga ej tillträde. Under de närmaste veckorna tas den i anspråk för tunga transporter. Planen att skrapa dammarna rena från allt biologiskt material fullföljs, kosta vad det kosta vill. Var deponeras slammassorna?

Lunds Tekniska verk har satt upp en flerfärgsaffisch som berättar om övervintrande änder i dammarna och näktergalar längs Höje å. På svenska och engelska. "Höje river valley".

En konflikt mellan VA-Syd och Lunds tekniska förvaltning?

Jag ringer Sydsvenskan för att göra tidningen uppmärksam på att tömningsprocessen i reningsdammarna gått in i ett nytt skede som kan bli dramatiskt.

Sedan ringer jag kommunekologen Cecilia Backe.

Hon säger att slamrensningen kan genomföras utan bestående skador för fågellivet. Tekniska förvaltningen har rådfrågat ornitologer. Förutsättningen är att man inte rensar alla dammarna samtidigt. Vad innebär "utan bestående skador"?

Och hur går det med grodor och överlevande karpar? Cecilia Backe svarar bara att vi måste ha förtroende för VA-Syds tjänstemän.

Så kommer hon med en god nyhet. Arbetet med leden längs Höje å tar äntligen ett steg framåt. En bro över ån ska snart byggas mitt emellan järnvägen och Värpinge. Den öppnar landskapet söder om Höje å.

Söndag 23/11

Soluppgång. Snökristaller på vita fält. Svart kärnis på fyra dammar. Schaktmaskinen står kvar. Pumpen arbetar. Vattnet forsar.

Isarna perfekta att åka skridskor på. Vattendjupet högst ett par decimeter, om nån skulle plurra. Här kunde isarna sjunga under hundratals skridskor och solen stråla stark genom klar luft som i Växjö på 1940-talet. Åtminstone för en dag. Men isarna förblir tomma.

Måndag 24/11

TIMMERNABBEN SCHAKT sätter sig i rörelse 0830. På breda larvfötter kryper den bort mot Värpinge, rundar dammen och ställer upp sig. Den tegelröda skopan sträcks ut så långt armen räcker och trycks ner mot isen. Skopan går igenom med ett brak. Vatten sprutar. Skopan skrapar. Den lyfter en last med svart slam och håller ut det på isen vid bassängkanten.

Isen - tre till fyra cm tjock - håller, trots att kanske hundra kilo materia faller ner på den med en duns. Schaktmaskinen öser upp några skopor till. Men nu rinner det mesta ut. Det upprivna slammet blandas med vatten till en tjock soppa som rinner ur skopan.

Två stora lastbilar står uppställda med tomma flak. Chaufförerna väntar. VA-Syds röda bil pilar fram och tillbaka.

Schaktmaskinen kör vidare till de tre övriga dammarna och upprepar samma manöver. Tre svarta hål till.

Alla fåglar har samlats i den långa dammen, den enda som fortfarande delvis är isfri, tack vare tillflödet av varmare vatten från reningsverket. En stor flock fiskmåsar sitter tätt på isen intill vattnet. De fångar ljuset från den låga solen.

Tisdag 25/11

Klart och kallt. Den frusna stigen mellan dammarna fast och elastisk, lätt att springa på. Solen dold bakom en hög blå molnbank, tät som ett bergmassiv. Vattenståndet i ån och dammarna har sjunkit sedan tillrinningen frusit.

I den torraste dammen arbetar två caterpillars. De skrapar slam mot dammkanten där TIMMERNABBEN SCHAKT lastar upp det på en grön lastbil som kör mot Värpinge sedan den fyllts. Rensningen fungerar alltså. Frågan återstår om den är möjlig i de mer vattenfyllda dammarna.

Tövädret i går eftermiddag har ökat den fria vattenytan i den långa dammen.

Onsdag 26/11

Omslag i vädret. Mulet, blåsigt och mildt. Tunga moln i väster. Enstaka droppar i blåsten Marken alltjämt hårdfrusen. Glänsande vattenhinnor på dammarnas svarta isar. En flock viggas har anlänt till den stora dammen.

Ännu en pump installerad i den hitersta dammen. Vattenståndet i ån och dammarna sjunker. Kommer regn på den frusna marken så stiger det snart igen. Två caterpillars strävar i samma dyiga damm som igår och förrgår. En fullastad gul lastbil kör mot Värpinge.

Torsdag 27/11

Vintern förbi. Vinden ljum. Stigen slipprig. 0840 släcks lyktorna på reningsverket. Den nya pumpen grövre. Kanske kan den suga upp överlevande karpas och förpassa dem till fortsatt liv i Höje å. Vattenståndet sjunker.

För tredje dagen skrapas slam i samma damm. TIMMERNABBEN SCHAKT öser och lastbilarna fraktar. Nästa vecka kommer nog turen till en ny damm.

Glesa vattniga moln med svagt rosa nyans driver snabbt över ljusblå himmel norrut. Nya andflockar skyggare än hemmafågarna. Dags att börja titta efter vintergäck.

Gunnar Stensson

Veckans citat

Barack Hussein Obama

Lika god som Dalai Lama

Jublet suddar ut alla sorters gränser.

Ifrån DN ut till Flamman

Hyllningstalen är de samma

Oavsett beteckning höger eller vänster.

*Bort med alla bråk och fejder
Hörs en segerrusig Greider
Nu äntrar vi en ny historisk era.
Och med hyllningstalen
Stämmer Internationalen
De vill också vara med och applådera.*

*Men så mitt i enhetskören
Är det någonting som stör den
En trotsig röst som går på tvären.
En som kallar skit för skit
Om den så är svart eller vit
Denna starka stämman heter Proletären.*

Hämtat ur Proletären nr 47, avdelningen

Påminnelse om världen

Den **29 november** är **Internationella Solidaritetsdagen för det Palestinska folket**, en officiell FN-dag sedan 1977.

Citat från FN:s webbsidor: "In resolution 60/37 of 1 December 2005, the Assembly requested the Committee on the Exercise of the Inalienable Rights of the Palestinian People and the Division for Palestinian Rights, as part of the observance of the International Day of Solidarity with the Palestinian People on 29 November, to continue to organize an annual exhibit on Palestinian rights or a cultural event in cooperation with the Permanent Observer Mission of Palestine to the UN. It also encouraged Member States to continue to give the widest support and publicity to the observance of the Day of Solidarity. (VB:s understrykning)"

Med tanke på hur ofta den svenska regeringen och riksdagen påpekar vikten av att följa FN och dess resolutioner så är det påfallande tyst om denna högtidsdag.

Vänstern verkar inte mycket vaknare, det är snarare den 30:e som betonas i november, i mitt tycke en något tveksam prioritering.

Göran Persson

Vad händer sen – efter nyliberalismens och nykonservatismens misslyckanden?

Vad vi ser idag är knappast slutet på kapitalismen, men väl slutet på en lång period av kapitalistisk expansion. Den nyliberala idén om en marknadsekonomi som individernas fria spel i en värld av oändliga ekonomiska möjligheter, en marknad som löser alla problem utan inblandning utifrån, har visat sej inte hålla i längden. En marknadsekonomi är faktiskt en samhällelig institution, och den kräver vettiga spelregler, inte konkurrens ohämmad av regler.

Alan Greenspan har kastat in Miltons Friedmans handduk, men motståndet mot reglering inom ekonomin finns fortfarande kvar på många håll. Inom nästan vilket annat område som helst skulle man inte tro sina öron, om man hörde liknande resonemang.

Naturen har sin egen reglering. Katastrofer inträffar ständigt i naturen i större och i mindre skala. Varför skulle det ekonomiska livet vara annorlunda? Om tekniker och medicinare skulle sluta att försöka reglera naturliga förlopp, vad skulle de göra i stället? Framföra sin hyllning till de fria naturkrafterna och bokföra vad som sker?

Reglering med hjälp av samhällliga spelregler är ändå inte riktigt detsamma som teknisk reglering. Det ligger närmare till hands att jämföra ekonomin med politiken.

Gamla styrelseskick

Stater styrdes förr, och på sina håll fortfarande, genom ohämmad konkurrens om makten. Statschefen och hans ätt styrde till dess att systemet brakade ihop. På ruinerna av det sammanstörtade systemet byggde sen nya härskare upp en regim, som styrde till dess att den regimen brakade samman. Numera föredrar vi att reglera politisk styrning med demokratiska regler. Vi låter inte styresmän sitta tills det absolut inte går längre, utan omprövar maktinnehavet med jämna mellanrum.

I det politiska systemet finns det numera spärrar som kommer till användning innan en situation blivit ohållbar. En del av meningen med att inte låta beslutsfattare agera så länge de själva tycker att de gör det bra, är just att man vill kunna stoppa vissa tendenser i tid, innan man kommit fram till katastrofens brant. Det finns gränser som man föredrar att de inte överskrids.

Militärens roll

Den gamla staten var i första hand en militärstat. När proletärerna en gång sjöng ”Vi under skatter digna ner”, var det inte bara därför att de levde fattigt, utan också därför att staten satsade sina resurser mera på militären än på det civila samhället. När européer flydde till Amerika var det militära stater de hade erfarenhet av och flydde ifrån. I västra Europa har vi väl sen dess ändå trots allt lyckats ganska bra med att civilisera den militära staten, medan man på många håll i USA uppenbarligen fortfarande har svårt att förstå att staten skulle kunna vara något annat än militär.

I ansträngningarna att tränga tillbaka den demokratiskt styrda civila staten har nyliberalism och nykonservatism gått hand i hand. När välfärdsstaten rustas ner, får familj och släkt en större roll som socialt skyddsnet. De amerikanska nykonservativas satsning på militärstaten har inte mött några protester från nyliberalt håll. Militär kontroll öppnar ju nya möjligheter för ekonomin. Utgifter för de amerikanska skattebetalarna blir vinster på andra håll.

Vändpunkt?

Den nykonservativa alliansen mellan den kristna högern i USA och islamisterna i Mellanöstern firade sin största triumf när den sovjetstödda sekulära regimen i Afghanistan störtades. Efter den gemensamma segern har segrarna som bekant vänt sej mot varandra. Även om de, (tillsammans med påven,) delar konservativa värderingar, har de naturligtvis

olika uppfattning om var den patriarkala maktens högsäte ska vara.

När det inte finns någon fungerande civil stat, och inte minst när krigsherrarar understödda av stormakter härjar ett land, är det klart att släktband och religiös samhörighet är de skyddsnet som finns att tillgå. I områden som Afghanistan och Somalia är det inte konstigt att konservativa ideologier av många upplevs som det enda försvaret mot de militära krafternas fria konkurrens.

Uppgörelserna mellan konservativa grupperingar har verkligen inte lett världen framåt, men förhoppningsvis är det nu, efter finanskrisen och det amerikanska valet, inte längre konservativa krafter som skriver världens dagordning.

Innebär nyliberalismens och nykonservatismens misslyckanden i amerikansk politik och i finansvärlden en historisk vändpunkt? Det beror på. Det beror på vilka lösningar som arbetas fram. Eftersom deras misslyckanden har att göra med att de underskattat den civila statens och demokratins betydelse, bör den demokratiskt styrda civila staten ha en chans att återhämta sej och att vidareutvecklas, om vi andra tar vara på tillfället.

Lars-Åke Henningsson

Inte onödigt, men nödvändigt!

Som väl antagligen de flesta känner till är det ju inte alltid storleken som avgör...

Det berättar redan den gamla kloka sagan om David och Goliat, det vill säga att med vishet och klokskap kan man mången gång komma långt, även om man inte är så stor.

Så har vi ju också den säkert av många vänsteranhängare välkända symboliken med vattendropparna som havet består av! Att många bäckar små.... Att källvattnet uppe från Ulvmarken, inte går av för hackor finns det nog ingen i Fullmäktige som bestrider och inte minst att det flödar rikligt och kraftfullt, med välkänd hög kvalitet. Inte heller det kanske lite lugnare rinnande åvattnet från Svart-Bäcken upphör att förvåna med sin klarhet och sitt aldrig sinande lekfulla porlande. Lekfullt men likafullt allvarligt, slipande diverse stenar som då och då gör sitt bästa för att stoppa det. Också de ständigt strida forsarna från Gunnar-ån borta vid Stenfallet med sina lummiga omgivningar och väl vårdade grönområden, imponerar med ett vatten som heter duga! Kunde säljas på butelj, om det inte vore så ovilligt att låta sig kommersialiseras.

Så varför ska man då klaga på ett parti, som har så sunda källor och dessutom en del andra medlemmar, som alla drar sina strån till den politiska stacken, för att få den att svänga lite mer åt vänster och samtidigt se till att den följer naturlagarna!

Mångfald är vi ju alla positiva till! Hur var det med de tusen blommorna....?

Det är inget motstridigt i att vilja ha ytterligare ett parti till vänster och att vilja ha en samarbetande opposition!

Cecilia Salemark, Demokratisk Vänster

Angriparens skuld

Med utgångspunkt från den ohyggliga steningen av en trettonårig flicka i Kismayo ifrågasätter Lars-Anders Jönsson inte bara Somalias rätt att försvara sig utan också Vietnams och Kambodjas kamp mot amerikansk imperialism. Det var urskillningslösa amerikanska bombningar av det neutrala Kambodja som beredde vägen för Pol Pot.

Lars-Anders menar också att Irans folk gjorde fel när det avsatte shahen, som USA genom en militärkupp installerat för att få makten över Irans oljetillgångar. Shahens hemliga polis SAVAK terroriserade ett helt folk.

Att starta krig är ett brott mot mänskligheten. Angriparens övergrepp driver ofta de drabbade till extremism och vedergällning. I Finland bearbetar man fortfarande skulden för vad som skedde med ryska krigsfångar under andra världskriget.

Ett polskt exempel från 1939. I Bydgoszcz mördades hundratals polska medborgare med tyskt ursprung på grund av rykten om att de beskjutit polska trupper. Dödssiffran uppgick till 700-1000 människor. Flera av de döda kropparna var ohyggligt lemlästade. (Källa: Mark Mazower, Hitlers empire, Penguin 2008, s. 68).

Massakern användes i tysk propaganda på samma sätt som illdåden i Kismayo används i USAs. Ingen behöver dock tveka om var huvudskulden låg och ligger.

Gunnar Stensson

Om demokratisk vänsters önskvärdhet

Det är på två punkter lätt att hålla med Mats Olsson (v) när han i förra numret kritiserar Sven-Bertil Persson (dv):

1) Miljöpartiet tillhör lokalt, alltså i Lunds kommun, det rödgröna blocket, även om det har funnits och finns strömningar i partiföreningen som vill något annat. Om än utomstående har Sven-Bertil haft viss insyn i mp.

2) Det är dumt att beskylla vänsterpartiet för marxism. Dels, som Mats påpekar, därför att ledande dv-företrädare är lika goda marxister själva. Dels, och viktigare, därför att marxismen förblir ett viktigt redskap för samhällsanalys och samhällsförändring, och dessutom har fått ny aktualitet genom den ekonomiska krisen.

Leninism, inte marxism

Vad Sven-Bertil borde ha kritiserat är i stället vänsterpartiets kvardröjande leninism, som fick ett uppsving kring det senaste sekelskiftet. Det allvarligaste utslaget av denna nyleninism var föreställningen om elitpartiet som var viktigare än folkviljan och som urskuldade diverse manipulationer, underbyggt av ungdomlig revolutionsromantik och av en partisyn som formats i andra miljöer än den demokratiskt-parlamentariska.

Nyleninisterna tillvann sej som bekant majoritet i landet, Skåne och Lund, och spänningarna steg i vänsterpartiet. Det för Skåne och Lund avgörande blev den kupp som satte in en helt okvalificerad kandidat – den ende som var omdömeslös nog att spela rollen – som toppkandidat i södra Skånes riksdagsvalkrets i stället för Karin Svensson Smith. Karin kryssades in med mer än dubbel marginal men det utslaget fick inte manipulörerna och deras uppbackare att tänka om. Så sent som på den senaste kongressen avslogs en motion om att mildra partiets syn på personval.

Miljöpolitiken var en central fråga i partikonflikten. Det tidigare partiprogram där miljön sågs som en av fyra grundpelare skulle ersättas med ett nytt. Vann gjorde det alternativ som reducerade miljön till en avledd fråga, på nivån under socialism och feminism.

Bevarad aktivitet

Det var denna kombination av nyleninistiska manipulationer och miljöpolitikens nedvärdering som var huvudorsak till att många medlemmar, inte minst i Lund, lämnade partiet, aktivt eller passivt. Samtidigt tappade vi sådana sympatier som kan mätas i röster: 2002 var ett förlustval. I Skåne mildrades förlusten genom det alternativ som ”kryssa Karin”-kampanjen skapade, något som till exempel erkändes av Karins politiska motståndare Vilmer Andersen, men många ville inte ha mer med vänsterpartiet att göra, trots att deras grundvärderingar var oförändrade.

Vid djupa politiska schismer av det här slaget brukar många passiveras. Ur hela vänsterns perspektiv måste det betraktas som positivt att inte alla gjorde det utan bevarade sin aktivitet under nya former. Och genom dv drogs några nya in i politiken som nog annars hade stått utanför.

En förspild miljöprofil

”V är ett lika bra miljöparti som dv och mp”, tycks Mats mena. Visst, partiets lokala program och förslag har en grön prägel, annars skulle inte jag vara kvar. Men det finns blottor. Det råder numera bred insikt om att förtätning är A och O i ett klimattåligt samhälle, men när det kommer till konkreta ställningstaganden i t.ex. Byggnadsnämnden vill v inte alltid dra konsekvenserna av detta.

Men poängen är att det inte primärt handlar om lokal politik, om än många försöker avskärma sej för hur det ser ut på högre partinivåer. För allmänheten var behandlingen av Karin Svensson Smith ett klart tecken på att partiet bytte prioriteringar. Efter henne har partiet knappast haft några nationella miljöpolitiker som kunnat lämna avtryck; jo kanske Jens Holm, men han vill inte längre kandidera till EU-parlamentet.

Om någon fråga förknippas med framtiden så är det miljön i allmänhet och klimatet i synnerhet. Jag påminde häromveckan om den aktuella opinionsmätning som utpekade v som det mest bakåtblickande partiet. Orättvist? Kanske, men sådan är allmänhetens/väljarkårens uppfattning.

Omprövningar

Ändå är det så att den senaste v-kongressen under intryck av klimatlarmen antog miljöpolitiska skrivningar om ekologin som själva grunden. Fast det skedde med rätt liten majoritet och oppositionen var starkast från skånska delegater – som hade valts med röster från Lund.

Också i andra centrala frågor har en omprövning skett. De som tyckte att v skulle eftersträva en plats i regeringen stämplades i början av 2000-talet som högeravvikare, medan ingen som följer dagens spel mellan oppositionspartier kan tvivla på att detta är partiets heta önskan. Och personval som nyss var en styggelse accepteras nu: partiets representant i grundlagsberedningen är med på att sänka riksdagssparren från 8 till 3 procent!

Fortsätter den utvecklingen blir grupperingar av dv:s typ allt mindre nödvändiga. Men vi är inte där än. Tills vidare har hela vänstern i Lund glädje av att demokratisk vänster finns.

Allt annat lika ...

Avslutningsvis ägnar sej politikern Mats åt en kontrafaktisk historieskrivning (av typ ”om inte om hade varit så hade karingen skjutit björnen med kvastskäftet”) som han skulle blygas för som forskare. Om inte dv ställt upp hade v fått behålla lokala mandat och sp:s framgång i östra Lund skulle ha uteblivit. Men i det verkliga livet råder aldrig ceteris paribus.

Vänsterpartiet hade mist förtroendet hos åtskilliga väljare, och de skulle i stället ha valt ett annat parti eller soffan. Många olika utfall hade varit tänkbara. V kan inte lasta över ansvaret för sin stora lokala valförlust på någon annan.

Gunnar Sandin , Vänsterpartiet

Somalias pirater – Tunnelperspektiv och fragmentering i rapporteringen från Afrikas Horn

Sydsvenskans utrikesbevakning är ambitiös. Den bärs upp av kompetenta journalister. Torsdagen den 20 november ägnades två uppslag och huvudledaren åt piraterna, Somalia och Etiopien. Men det trånga perspektivet (fokus piraterna) och fragmentiseringen skymmer helhetsbilden. Kritiken drabbar inte journalisterna utan i första hand redaktionsledningen.

De islamiska domstolarna stoppade piratverksamheten

Erik Magnusson har skrivit en bakgrundsartikel om piraterna vid Afrikas Horn. I slutet av artikeln vidgas perspektivet till en kort bredare analys, som är insiktsfull men alltför summarisk. Han konstaterar: ”Sjörövarna stärkte sin ställning när Somalias moderat islamistiska centralregering störtades 2006.”

Påpekandet är viktigt, men i ett avseende otillräckligt. Formuleringen döljer vilken regering det handlar om. Läsaren kan förledas tro att den handlar om den i Kenya tillsatta övergångsregeringen. Men övergångsregeringen fanns aldrig i Mogadishu före den etiopiska invasionen och hade inga möjligheter att påverka piraterna.

Nej, det måste handla om den regim som kallades ”De islamiska domstolarna”. Den lyckades enligt samfälliga uppgifter begränsa piratverksamheten. Sedan den störtats ökade sjöröveriet markant, liksom annat våld och laglöshet.

Erik Magnusson förtiger att det var den USA-stödda etiopiska invasionen som störtade ”Somalias moderat islamistiska centralregering” och därigenom utlöste det omfattande sjöröveriet. Nu ingriper USA, EU och Sverige med krigsfartyg för att bekämpa sjörövarna. Insatserna riktas mot symptomet, inte mot problemet.

Det är Erik Magnusson medveten om. Hans slutkläm är stark och tydlig: ”Västvärlden saknar idag intresse av att bidra till att en demokratiskt vald regering kommer till makten. Det är enligt många bedömare en förutsättning för att västvärlden ska komma till rätta med piratproblemet. Islamister är åter på väg att ta kontroll över landet. Men den makten begränsar sig i så fall till södra Somalia och huvudstaden Mogadishu – inte till landområdena kring Afrikas Horn.”

”Världens oförmåga att hantera den humanitära krisen”

Sydsvenskan publicerade på samma uppslag ett telegram från TT-Reuters-AFP. Det bekräftar vad Erik Magnusson skrivit: ”Den hårdföra islamistalliansen som styr hamnstaden Kismayo i Somalia lovade igår att ta krafttag mot piraterna som verkar utanför Somalias kuster.”

Sedan påpekas att islamistalliansen nu styrs av ”den ökända Shabab-rörelsen och en krigsherre som står på USAs terrorlista.” En ofrånkomlig konsekvens av Etiopiens och USAs invasion är att extremismen ökat i Somalia.

”Hjälporganisationerna kritiserar världens oförmåga att hantera den humanitära kris som ligger till grund för problemet,” fastslår telegrammet slutligen.

Etiopien – krig orsakar svält

Etiopien svälter. Etiopiens stormaktsambitioner är en huvudorsak till svälten. En etiopisk armé har ockuperat Somalia och sprider skräck runt Mogadishu. En annan etiopisk armé hotar Eritrea, som därför stöder Somalias motstånd. De kostar.

Etiopien satsar sina resurser på erövringskrig och upprustning.

Sydsvenskans Etiopien-artikel av Jeppe Villadsen är försedd med författarens magnifika bilder. Han konstaterar att tolv miljoner etiopier svälter efter flera års torka. Man försöker överleva på rötter och kaktus, djurfoder och utsäde. Samtidigt har nödhjälpen halverats på grund av stigande världsmarknadspriser på olja och mat.

Redaktionsledningen fragmentiserar

Men, redaktionsledningen underlåter att sätta in svältkatastrofen i sitt sammanhang. Etiopiens resurser borde ha använts till vägar, dammar, livsmedelsproduktion och annan infrastruktur. Torka är ett återkommande problem.

Regeringens viktigaste uppgift borde vara åtgärder för att motverka torkan och svälten. I stället går pengarna till upprustning. Det är i den kontexten Jeppe Villadsens reportage borde läsas.

Huvudledaren:

Bushperspektivet - strutspektivet

Sydsvenskans anonyma huvudledare handlar om piraterna i vattnen utanför Afrikas Horn. Den startar i det faktum att Sverige ska skicka korvetten Malmö till Somalias kust 2009 för att bekämpa dem.

Ledarskribenten uttrycker farhågor för att "terrorister inom en snar framtid kan liera sig med kriminella kapare". I stället för analys av ett komplicerat politiskt skeende tillgriper han populistiska actionklicheer.

Han konstaterar helt kort att Somalia sedan 1991 är en havererad stat.

Inte ett ord om att de islamiska domstolarna under sin korta tid vid makten 2006 satte stopp för plundring, vägspärrar, våldtäkter och massmord.

Inte ett ord om att "sjörövarna stärkte sitt grepp när Somalias moderat islamistiska centralregering störtades 2006".

Inte ett ord om att USA/Etiopiens invasion kostade 10 000 somalier livet och drev en miljon på flykt av vilka 7232 fann en fristad i Sverige, något som Sydsvenskan rapporterade den 17 september. Ledarförfattaren tycks inte förstå vad som skrivs i den egna tidningen.

Han ondgör sig i stället över att "islamistiska grupper stärker sitt grepp om landet". Det är fronten för återbefrielse av Somalia som åsyftas. Ordet islamist är på väg att ersätta begreppet terrorist som beteckning på motståndare till Bushadministrationens utrikespolitik.

Författarens bias kommer till uttryck i beskrivningen av biståndsarbetarnas svåra situation i Somalia. Vi vet att övergrepp begås av båda sidor. Så är det i krig. Författaren antyder att skulden är "islamisternas". Men ansvaret för uppkomsten av den situation som vållar övergreppen vilar tungt på USA och de etiopiska angriparna.

Författarens "lösning" är en FN-fredsstyrka på 27 000 man som föreslagits av generalsekreterare Ban Ki-moon. Han bifogar dock brasklappen att det är osannolikt att en sådan styrka alls kommer till stånd. Ännu osannolikare är förstås att den skulle kunna bidra till fred.

De flesta insiktsfulla bedömare menar att det som krävs för fred är ett etiopiskt tillbakadragande. Därefter kan förhandlingar inledas mellan företrädare för fronten för Somalias återbefrielse och övergångsregeringen. Förhandlingarna kan på sikt leda till en fungerande somalisk stat byggd på det somaliska folkets egna krafter.

För etiopierna skulle ett återtåg från Somalia och från Eritreas gräns innebära att landets resurser kunde inriktas på att bekämpa massvälten.

Ledarförfattaren sitter fast i president Bushs krigsfilmsfantasier. Förhoppningsvis har Barack Obama och Hillary Clinton en annan, på realiteter byggd, strategi för övergripande förhandlingslösningar av konflikterna på Afrikas horn.

Kanske kan Barack Obamas USA bli en del av lösningen. Bushadministrationens war on terror är däremot en huvudorsak till de politiska och humanitära katastroferna i länderna på Afrikas Horn.

Informativa reportage har gjort det möjligt att med lite bakgrundkunskaper ställa samman den helhetsbild som redaktionsledningen tycks vilja undanhålla läsaren.

Gunnar Stensson

Bingo!

Det är från Mats Olsson (v) jag har det: Bullshit-bingo, det nya sällskapspelet i kommunalpolitiska kretsar. Man börjar med att välja ut ett antal modeord som just passerat sin bästföredag. Ja, ni vet sådana som *vision, profil, identitet, dynamik, spelplan* – alla har ju hört dem. Så för man upp orden på var sin ruta på en bingobricka och om det rör sig om Lund så kan man därutöver ta med ord som *ESS* och *MaxLab*.

Med denna bingobricka sätter man sig sedan och lyssnar till ett anförande av en ledande framträdare för kommunen eller så läser man igenom ett lämpligt kommunalt styrdokument. Varje gång man träffar på något av orden så bockar man av det på spelplanen. När man så har fem i rad ropar man Bullshit! och som belöning kan man då tacka för sig och lämna sammanträdet.

Extra poäng för hästnäringen

Lunds ansökan skulle passa väl för Bullshitbingo, det framgick klart av Jan Gradvalls nyktra granskning i Sydsvenskan av ansökningarna från de svenska kandidaterna till kulturhuvudstadsåret. Fraser som ”jakten på den femte friheten” är som gjorda för sådant. Till det kommer en särskild lantlig twist i form av ett omnämnande av *hästnäringen* som själva pricken över i-et. Själva har jag i liknande sammanhang stött på omnämmandet av det utomordentliga fisket i Rögle dammar.

Jag vet inte vem man ska skylla det här debaclet på. Man kan dock gissa att det har varit konsulter i farten – det krävs särskilda, dyra, konsulter för att komma på saker som ”jakten på femte friheten”. Men i grunden handlar det om en omdömeslös kommunledning som saknar egen känsla för vad kultur handlar om. Det börjar bli mycket nu, och då ska jag ändå inte ta upp skolpengarna. Senast skickade man ju ut polisen för att tömma ett hus som stått där obebott i fem år och sen riva det en timme senare, en okänslighet och brutalitet vi kunde ha förskonats från. Borgarnas enda nummer var ju att sänka skatten, men i grunden tror jag inte det var det som gav dem majoriteten i Lund. Jag tror att det helt enkelt var en överspill-effekt av att folk ville ha bort Göran Persson från regeringen.

Hur går det då med kulturhuvudstaden? Rimligen negativt för Lund, och kanske ska man inte sörja över det. Skulle Lund få utmärkelsen med en sådan ansökan så skulle det visa att hela apparaten är bankrutt och snarast bör läggas ner.

Säg bara Mona!

Jag ser att Mona Sahlin inte har det goda stöd hon hade hoppats på. En opinionsundersökning visar att hennes stöd minskar, främst hos män över 65 år. Statsvetaren Stig-Björn Ljunggren, borgarnas hus-sosse, tror att det beror på att det är den grupp som har svårast för moderna kvinnor, kvinnor som har makt. Jaha, männe det? Själva tror jag att misstron mot Mona inte gäller hennes kön eller hennes allmänt goda kommunikationsfärdigheter utan hennes politiska omdöme. Kanske är det som med Hillary under de demokratiska primärvalen: folk var tveksamma mot henne inte för att hon var kvinna utan av ett halvt dussin andra skäl.

Jag har tidigare förutspått att Mona inte kommer att sitta kvar som partiledare så länge till och upprepar det gärna. Inte på grund av ovilja mot henne – hon verkar ha många sympatiska mänskliga drag, men därför att jag tror att det ändå finns någon sorts självbevaringsdrift kvar i socialdemokratin. Persson fick sitta alldeles för länge och det bör man ha tagit till sig. Om opinionssiffrorna fortsätter att vara taskiga för (s) eller rentav dalar ytterligare så är det nog kört vid partikongressen i vår. Men jag har ingen aning om vem man kan ta i stället. Och när man ändå är på gång: skulle det vara möjligt att be Lars Ohly gå och kalla hem Jonas Sjöstedt? Då skulle vi nå 10 procent igen.

Lucifer

Obama och Palestina

I Veckbladet 080229 framlade jag den något djärva hypotesen att Barack Obama i själva verket kan vara en kryptosocialist som dock inte kunnat avslöja sina planer förrän han lyckats bli vald till president. I USA går nu diskussionens vågor höga kring Obamas val av medarbetare. Vänstern är överlag bestört, det talas om förräderi mot dem som valt honom. Det undras om man kan tala om "change" när Obama installerar clintoniter på viktiga poster. Andra menar att han valt erfarna och skickliga pragmatiker utan särskild ideologisk inriktning. Den konservativa kolumnisten David Brooks i New York Times är översvallande i sitt beröm av Obamas val. Själv har Obama under valkampanjen sagt att han till medarbetare skulle välja landets skarpaste hjärnor utan hänsyn till politisk hemvist. Han tycks följa Abraham Lincolns linje – "Team of Rivals" – när han inte drar sig för att samarbeta med politiska motståndare. Det tyder om inte annat på en oerhörd självtillit.

Om Barack Obama överhuvudtaget har någon dold agenda är det säkert inte en socialistisk omdaning det är fråga om men kanske ett välfärdssamhälle av socialdemokratiskt snitt. Kanske något i stil med Paul Krugmans New New Deal som jag skrivit om tidigare i Veckobladet. Den ekonomiska krisen skapar tillfällen till genomgripande reformer.

Palestinavän?

Utrikespolitiskt blir det högtintressant att se hur Obama kommer att förhålla sig till Palestinakonflikten. Innan han började sin karriär med sikte på Vita Huset var Obama öppen med att han var en palestinavän. Det känner man till i den amerikanska Israel-lobbyn och i det israeliska etablissemanget. I de kretsarna är man därför skeptisk till Obamas engagemang för Israel trots att han under valkampanjen på många sätt framhållit att Israels säkerhet kommer att ha högsta prioritet för honom. Valet av en "Israel-firster" som Rahm Emanuel som kanslichef i Vita Huset kan vara ett uttryck för denna strävan. I kommande fredssamtal är det israelerna som skall övertalas och det är kanske en lättare uppgift för en erkänd israelvän än för till exempel Jimmy Carter eller Zbigniew Brzezinski som båda varit starkt kritiska till Israels palestinapolitik. Att Obama inte helt glömt bort sina sympatier för palestinierna framgår av det uttalande han gjorde vid ett möte med företrädare för den judiska församlingen i Cleveland, Ohio: "Jag tror det finns en tendens inom det proisraeliska samfundet som innebär att om du inte intar en orubblig pro-Likud-hållning till Israel, så är du anti-Israel. Sådant kan inte få bli avgörande för vår vänskap med Israel. Om vi inte kan ha en ärlig dialog om hur vi skall nå våra mål så kommer vi inte heller att ha någon framgång." Han kritiserade också förhållandet att den som ställer tuffa frågor om fredsprocessen eller försöker sörja för Israels säkerhet på annat sätt än att "bara krossa oppositionen" betraktas som för mjuk eller anti-Israel.

Två veckor efter Barack Obamas installation som president är det val till Knesset i Israel. Opinionsmätningar tyder på ett övertag för Likud vars ledare Bibi Netanyahu inte vill ha några fredssamtal. Han nöjer sig med att vilja stärka palestiniernas ekonomi. Utrikesministern Tzipi Livni, som övertagit ledningen för Olmerts parti Kadima, skulle säkert vara en bättre partner i fredssamtalen. Den israeliska journalisten, fredsaktivisten och före detta knessetledamoten Uri Avneri hoppas att Obama sedan han blivit installerad skall uttala sitt stöd för Arabförbundets fredserbjudande från 2002, upprepat år 2007. Det innebär en israelisk och en palestinsk stat med 1967 års gränser och en palestinsk huvudstad i östra Jerusalem samt fredsavtal och ekonomiska förbindelser med Israel. Den 10 november i år, knappt en vecka efter presidentvalet, återkom Arabförbundets förslag dramatiskt på en helsida i New York Times. Under rubriken "Peace is possible" uttalar mer 50 arabiska och muslimska länder sitt stöd för fredsförslaget. Deklarationen avslutas med en vädjan, "Let us not miss this opportunity". Uri Avneri tror att ett sådant stöd från Obama skulle kunna ge de fredsinriktade partierna i Knesset en knuff uppåt.

I Obamas programförklaring på hemsidan står att läsa: "Obama and Biden will make

progress on the Israeli-Palestinian conflict a key diplomatic priority from day one. They will make a sustained push -- working with Israelis and Palestinians -- to achieve the goal of two states, a Jewish state in Israel and a Palestinian state, living side by side in peace and security". Tyvärr nämns inte att Östra Jerusalem skall vara Palestinas huvudstad vilket ingår i Arabförbundets förslag men det är ändå hoppingsvande.

När Barack Obama och Hillary Clinton träffats för att diskutera hennes eventuella roll som utrikesminister har naturligtvis Palestina förts på tal. Det blir kanske Clintons uppgift att genomföra det som företrädarna velat göra men misslyckats med – att avsluta ett 60-årigt "onödigt" krig - för att sedan få ett Nobels fredspris som tröst för att hon inte blev president.

Erik Kågström

Veckans Goja

Apropå "sänkningen" av A-kasseavgiften för ett tag sen och marknadens krav på "stimulanser".